

HỒI 618

Hoán Biền Hoán Nhân

K

hấu Trọng không cần đợi sự đồng ý của Từ Tử Lăng cũng biết rằng đáp án chỉ có một mà thôi, không dám do dự đáp luôn: “Nếu Hoàng thượng đã có lệnh, tiểu nhân ắt sẽ cố gắng hết sức.”

Lý Nam Thiên có ý không vui, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng muốn hỏi các người nắm chắc được bao phần thắng, chứ không phải lo lắng chuyện các người có cố gắng hay không.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng hoảng hốt, biết rằng Lý Uyên tính chuyện thông qua bọn gã mà làm mất mặt Lý Nam Thiên và Lý Thần Thông, xem việc Lý Nam Thiên cố tình làm khó hai người, trong lòng có vẻ bức bối, càng thấy rõ hằn đối với Lý Uyên thể hiện thái độ bất mãn.

Sách nhà ai nhà nấy biết, cho dù chiêu “Nhân mã như nhất” cao minh thế nào, “Trường Sinh khí” thần thông biến hóa ra sao thì cũng cần mất một thời gian để bọn gã quen với kỹ xảo mã cầu. Chỉ có điều đợi đến khi bọn gã nắm vững kỹ xảo thì đã thua trận này từ lâu rồi. Vì vậy lúc này bọn gã thật là như cười trên lưng cọp, trong lòng lo lắng vô cùng, không tìm ra đối sách.

Từ Tử Lăng cứng giọng nói: “Bọn tiểu nhân mỗi lần ra sân chơi mã cầu đều có lòng tin nắm mười phần chắc thắng, xin Hoàng thượng minh giám.”

Lý Uyên nghe thấy ánh mắt hướng nhìn Lý Nguyên Cát, hần lại nhìn Vi công công, Vi công công ho khan một tiếng, nói: “Ngự kỵ trường có lẽ hiểu rõ hơn chút.”

Lý Nguyên Cát và Vi công công có ý tránh câu trả lời, sợ phải mắc tội với Lý Thần Thông và Lý Nam Thiên, Ngự kỵ trường Trình Mạc không có tư cách thoái thác, đành cúi đầu thưa: “Bệ hạ chưa có cơ hội tận mắt chứng kiến hai vị nhân huynh đây chơi mã cầu, nhưng kỹ công của hai vị nhất định không thua kém đối phương.”

Lúc đó những người trên khán đài đều nhận ra chuyện khác thường ở chỗ Lý Uyên, lần lượt nhìn về phía bọn gã, bàn tán xôn xao. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng rất muốn biết phản ứng của Trầm Lạc Nhạn khi nhìn thấy bọn gã, nhưng không dám ngoái đầu nhìn nàng.

Lý Uyên cuối cùng đã quyết định, nói: “Hãy để hai vị ra sân thi đấu thay cho Thần Thông và Nam Thiên, sân đấu như chiến trường, điều binh khiển tướng như sách thường, ta nay dùng kỳ binh khắc địch, cho đối phương không hiểu được sự bố trí của chúng ta.”

Lý Nguyên Cát nói: “Nhưng cú trượng và ngựa không phải là đồ chúng quen dùng, rất có thể sẽ tạo cơ hội cho bên Ba Tư. Chúng ta đã thua ba trù rồi, không thể để thua thêm nữa.”

Lý Nam Thiên và Lý Thần Thông đang xiu mặt bồng lộ vẻ đắc ý và giễu cợt, họ hiểu ra Lý Nguyên Cát đứng về phía bọn họ.

Trong lòng Khấu Trọng lại cảm kích Lý Nguyên Cát không biết nói sao cho hết, nhân dịp bèn cung kính nói: “Tề vương đã nói ra tâm ý của chúng ta, không dùng quen ngựa và cú trượng, khả năng chiến thắng của chúng ta quả thật giảm đi vài phần, xin Hoàng thượng minh giám.”

Đây không phải là những lời khiêm tốn cố ý, lọt vào tai Lý Thần Thông và Lý Nam Thiên, khiến bọn họ giảm bớt ác cảm với hai người.

Lý Uyên trầm ngâm, gật đầu đáp: “Rất có lý! Vậy Trẫm sẽ mời người Ba Tư vào điện uống rượu tán chuyện, công công hãy đưa hai người vào cung chọn trong đám ngựa và cú trượng của trẫm lấy thứ thích hợp nhất, luyện tập nửa canh giờ rồi hãy ra sân thi đấu. Nhất định không được làm trẫm thất vọng.”

Mọi người không ai dám nói gì nữa, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại càng khó mà đưa ra ý kiến khác, chỉ còn cách tạ thập giáng ân, đi theo Vi công công vào Thái Cực cung, mọi chuyện đành nhờ trời an bài.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đi theo Vi công công, theo sau có hơn mười ngự vệ tiền hô hậu ủng, tiến vào Thái Cực cung, đi về phía Triều Ngự Châu. Hai người không dám đi ngang hàng với Vi công công, bèn đi sau hai bước.

Thanh âm âm dương quái khí của Vi công công vang lên: “Hai hậu sinh tiểu tử người tiến lên phía trước chút, tiện cho người già cả dễ nói chuyện.”

Hai người vội tiến đến đi bên cạnh lão, Vi công công nói: “Để tiết kiệm thời gian, ta chỉ đưa hai người tới gần nơi cống phẩm, để hai người lựa chọn cú trượng mà Hoàng thượng đã cẩn thận cất giữ, trại ngựa thì hãy chọn trong bảy tám con do ngự mã trường chọn từ ngự mã phòng bên cạnh Huyền Vũ môn, nếu không thì sẽ không có thời gian để luyện tập nữa. Phục trang của hai người cũng phải thay đổi đi.”

Hai người vâng vâng dạ dạ nghe lời, làm ra vẻ lão nhà quê lần đầu bước chân vào chốn đô thành, ngó nghiêng khắp nơi, ánh mắt ra vẻ: “Thì ra Thái Cực cung hoành vĩ tráng quan đến đường này.”

Vi công công thấp giọng nói: “Các người có cơ hội sánh vai với Hoàng thượng thi đấu, nhất định là phúc đức tổ tông để cho, chỉ cần thi đấu cho tốt, Hoàng thượng không những thưởng tiền, nói không chừng còn có tướng thưởng khác.”

Khấu Trọng nghe cách nói của lão, hiểu ý, khiêm tốn nói: “Tất cả trông cậy vào sự chiều cố của Vi công công.”

Vi công công vui vẻ nói: “Phàm là người đều có lòng thương tiếc nhân tài, nếu như lát nữa các vị thi đấu xuất sắc, ta sẽ xin Hoàng thượng giúp các người một chức quan, sau này không phải kiếm sinh nhai chốn bang hội đầu rơi máu chảy nữa.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng thầm kinh ngạc, không ngờ nói chơi thành thật. Ở trong cung, Vi công công có lẽ là người hiểu tâm ý của Lý Uyên nhất, biết rằng nếu hai người giúp Lý Uyên thắng trận này, trong lòng của ngài sẽ rất vui vẻ, sẽ để hai người làm chức quan “Mã Cầu Trường”, vì vậy Vi công công thuận nước dong thuyền, dự định thu nạp hai người làm tâm phúc. Nếu thua trận này, tất nhiên mọi chuyện đừng có nhắc đến.

Từ Tử Lăng đỡ lời: “Nhưng chúng ta...”

Vi công công cười nói: “Các vị đang lo chuyện cho Tư Đồ Phúc Vinh, điều này ta biết rất rõ, Yên tâm đi. Chỉ cần là người của ta, mọi chuyện ta sẽ vì các người mà lo nghĩ. Ta rất thích thái độ hết lòng vì chủ của các người.”

Khấu Trọng thầm nghĩ nhận lời hay không nhận lời làm quan để thua trận này, lại cười thầm bản thân lo chuyện không đâu. Không dễ dàng gì mà làm quan được, vì muốn thắng trận này khó như lên trời.

Vi công công than: “Thắng thua vốn là chuyện không quan trọng. Có điều người Ba Tư vốn luôn coi việc đánh mã cầu như đánh trận, lại càng cho rằng người Hán chúng ta cầu kỳ thua xa bọn họ. Hoàng thượng lần này đặc biệt mời bọn họ đường xá xa xôi đến đây thi đấu, trước đó đã chuẩn bị nhiều năm nên đặc biệt coi trọng chuyện này. Lần này không thể dễ dàng thua được, nhiệm vụ chính là để cho người Ba Tư thua tâm phục khẩu phục. Nay các người nên hiểu rõ vì sao Hoàng thượng không để tâm đến cảm giác của hai vị Nam vương mà để hai người thay họ vào sân.”

Lúc đó bọn gã từ Ngự viên rẽ phải đi vào hậu cung của Lý Uyên, nằm ở góc tây nam của quần thể kiến trúc, ngay gần phía bắc là Ngự thư phòng, nơi hai người suýt chút nữa thì ô m hận lần trước.

Thủ vệ trong cung rõ ràng là đã tăng cường, cửa ra vào là đoàn thị vệ thâm nghiêm, lại còn có rất nhiều đội bảo vệ công khai và ẩn nấp, không khí rất nghiêm trang.

Đi qua cửa lớn có hơn mười ngự vệ đứng canh giữ, đập vào mắt hai người là một tòa kiến trúc rất hùng vĩ, hành lang vòng quanh khối kiến trúc là đám thị vệ, cứ năm bước một vệ, mười bước một tiêu, e rằng ngay cả ruồi nhặng cũng không khó mà tự do bay lượn nơi đây.

Vi công công dẫn bọn gã đến điện đường phía tây nam đó, nói: "Những vật phẩm bốn phương hiến tặng Hoàng thượng đều để tại trong cống phẩm đường này, chỉ riêng cúc trượng đã có đến hàng nghìn, đủ cho hai người xem thỏa thích. Có điều thời gian không nhiều, chớ để lãng phí thời gian cho chuyện này."

Nói xong quay lại bảo ngự vệ đi cùng: "Các người ở lại đây!"

Đám ngự vệ lập tức nghe lời đứng lại. Vi công công dẫn hai người bước lên thêm đá, cấm vệ quân mở cửa ra, nhường đường cho ba người bước vào điện đường, phía trên điện treo tấm biển có ba chữ "Triều Phượng đường."

Triều Phượng đường tất cả có tám cống phẩm thất, cánh cửa sắt đóng chặt phân hai phía trái phải, lúc đó viên quan thái giám phụ trách cống phẩm đường nghe tiếng vội mang theo bốn tên tiểu thái giám đến mở cửa cho đại thái giám Vi công công.

Hai người trong lòng tự biết Vi công công quả thật là đại gia, đã không đi thông báo trước cho quan coi cống phẩm đường, thậm chí nếu viên quan này đến muộn nhất định sẽ bị quả trách.

Hai người theo sau Vi công công đi sâu vào trong điện đường, đột nhiên tâm thần chấn động, vội công tụ hai mũi, quả nhiên cổ hương khí nhàn nhạt tựa có tựa không len lỏi từ khe cửa vào đã trở lên nồng nặc, chính là mùi hương mà Lôi Cửu Chỉ đã từng cho bọn gã ngửi qua.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng trong lòng đang nghĩ không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà Lý Uyên lại cất giữ Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ ở ngay căn phòng đầu tiên phía bên trái của cống phẩm đường.

Vi công công nói: “Đến nơi rồi”

Cánh cửa mở toang, cúc trượng đến từ những vùng đất khác nhau, với những kiểu dáng, màu sắc, hoa văn và chất liệu khác nhau xếp thành hàng thành dãy, san sát nhau, giống như vào rừng cúc trượng vậy, chỉ có thể lách mình mà đi.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nhớ đến vận mệnh sắp tới của mình, trong lòng cười khổ, bước chân vào phòng.

oOo

Hai gã dắt ra hai con ngựa phục trang hết sức hoa lệ, màu sắc rực rỡ ngựa dùng cho trận thi đấu mã cầu, bụng ngựa gắn các loại cúc trượng đã được chọn lựa kỹ càng, từ Thái Cực cung trở ra Hoàn Quán quảng trường. Vi công công đang đứng ở góc tây bắc của Tái Tràng, cung hầu Lý Uyên thánh giá.

Hai bên khán đài đông tây rộn rã, khung cảnh lại trở lên huyền ảo, tiếng nói chuyện, tiếng cười của quan khách lại rộn ràng như lúc bắt đầu trận đấu, đối lập rõ ràng với đội cấm vệ quân trang nghiêm đứng ở bốn phương.

Thái Cực cung có tất cả ba cửa, cửa chính là Thừa Thiên, hai cửa kia là Quảng Vận và Trường Nhạc. Bọn gã đi vào từ Quảng Vận môn, ở phía tây Thừa Thiên môn, cố ý tránh gây sự chú ý của mọi người.

Khi nấy ở trong ngự viên bọn gã tranh thủ lợi dụng thời gian luyện tập và nắm vững kỹ xảo mã cầu, hai người vốn là thiên tài võ đạo, học một biết mười, sau khi xem đội Lý phiệt và người Ba Tư hai bên cao thủ tranh đấu, bọn gã đã sớm nhìn rõ thủ thuật kỹ xảo của mã cầu, sau khi luyện tập lòng tự tin lại càng tăng lên, không giống như lúc trước nơm nớp lo sợ, thật sự lo sợ không yên.

Từ Tử Lăng nhìn về phía xa khu khán đài phía đông, thấy Trần Lạc Nhạn đang chăm chú nhìn bọn gã, trong lòng khổ sở không có cách nào truyền đi tâm sự của mình.

Khấu Trọng nói bên tai gã: “Lý Mật nhất định chưa có cơ hội tiếp cận Lý Uyên, xem thần thái chưa thỏa mãn của y là biết.”

Đột nhiên tiếng nhạc tiếng hát vang lên, toàn thể quan khách đứng dậy.

Lý Uyên và Cáp Một Mỹ Vương tử cùng đám quan khách Ba Tư đi vào sân trong tiếng tung hô vạn tuế, sau đó tiếng nhạc bị chìm hẳn bởi tiếng tung hô reo hò.

Lý Uyên giơ tay tỏ ý, mọi người lần lượt ngồi xuống.

Hai nhóm người ngựa tách nhau ra, Lý Uyên và Lý Nguyên Cát vừa ở trên lưng ngựa nói chuyện, vừa cười ngựa tiến về phía Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng nói bên tai Từ Tử Lăng: "Không rõ Lăng thiếu gia nhà ngươi có nhận ra sự phân bố hai bên khán đài đông tây không hợp lý không? Lẽ ra nên phân thành hai bên khán đài nam bắc mới phải, như vậy người xem sẽ nhìn rõ hơn."

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Ta đã từng nghĩ qua, theo ta nghĩ thì Lý Uyên muốn phòng tránh thích khách, hai bên khán đài đông tây bố trí rất xa nhau, hành thích cũng rất khó."

Khấu Trọng đồng tình: "Có lý!"

Lúc đó Lý Uyên thánh giá đến gần, hai người không dám nói chuyện nữa, cúi đầu nghiêm trang nghênh đón.

Lý Uyên xuống ngựa, cười nói: "Trên sân đấu, trẫm và các ngươi là chiến hữu, không cần câu nệ lễ nghi, việc luyện tập của các ngươi thế nào?"

Khấu Trọng đáp: "Nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, bọn tiểu nhân đã quen với cú trượng và ngựa rồi, nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của Hoàng thượng."

Lý Uyên vui mừng nói: "Vậy thì tốt quá, trong hồi trước chúng ta đã thua mất ba trù, hồi sau này đối sân xong nhất định phải dẫn trước bốn trù mới có hy vọng thắng."

Lý Nguyên Cát ở bên cạnh nói: "Đây là lần đầu chúng ta hợp tác, các ngươi là cao thủ mã cầu, về chiến thuật có ý kiến gì thì cứ nói ra, không cần để ý gì đến tôn ti trật tự cao thấp gì hết, nếu như không đồng ý với cách đánh của Hoàng thượng hoặc của ta, cũng có thể phản đối."

Lý Uyên đưa tay ra hiệu, tiếng hò reo lập tức dừng lại, toàn sân im lặng không một tiếng động, lúc nào bắt đầu là phụ thuộc vào thánh ý của Lý Uyên.

Hai gã cảm thấy áp lực của trận đấu đang đến gần, nhưng lại hy vọng tiếng thanh la cổ vũ tiếp tục còn hơn như hiện nay người người không ai nói câu nào, khiến cho sự chú ý đều tập trung lên bọn gã, lại có cảm giác mình là giặc, cảm giác quả thật không dễ chịu chút nào.

Khấu Trọng sớm đã suy nghĩ chuyện này từ trước, cứng cỏi nói: “Bọn tiểu nhân nghĩ ra chiến thuật chọc vào yếu điểm của bọn họ...”

Lý Nguyên Cát đột nhiên cắt lời gã: “Bọn họ sẽ đổi Long Thịnh và Chi Lý, thay bằng Trạch Hỷ Nã đại công và Mai Nội Y hầu tước.

Hai người cùng ngạc nhiên.

Lý Uyên lạnh lùng nói: “Người Ba Tư trong trận này quyết tâm rất cao, thấy chúng ta đối tượng thì sẽ cố ý biến trận để ứng phó. Không nên coi thường trận mã cầu nhỏ nhoi này, nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến phương hướng quốc sách của vương triều Ba Tư. Đại Đường chúng ta không thể trấn nhiếp người Ba Tư trên chiến trường thì chỉ có thể cố gắng hết mình trên sân đấu mà thôi.”

Khấu Trọng đến đây á khẩu không biết nói gì, chỉ có thể khẳng định rằng hai kẻ được gọi là Trạch Hỷ Nã và Mai Nội Y đã thay thế được Long Thịnh và Chi lý, thì cũng giống như Lý Uyên cho rằng hai người bọn gã về mã cầu kỹ đều hơn Lý Thần Thông và Lý Nam Thiên, khiến cho sách lược mà hai người bọn gã nghĩ ra bỗng không có đất dụng võ.

Từ Tử Lăng nói: “Hoàng thượng minh giám, nay đối phương biến trận đối tượng, vậy chỉ còn cách khi vào trận tùy cơ ứng biến, bọn tiểu nhân vì đã xem Hoàng thượng và Tề vương thi đấu, vì vậy tiểu nhân hai người tạm thời phối hợp với Hoàng thượng và Tề vương, bọn tiểu nhân phụ trách bảo vệ hậu phương, ngăn cản đối phương tấn công và đưa cầu cho Hoàng thượng và Tề vương dâng lên giành chiến thắng.”

Lý Uyên gật đầu nói: “Đành phải vậy, các người hãy cố gắng, nếu chiến thắng, bọn các người nếu lập được quân công, trăm sẽ thưởng.”

Hai người đồng thanh tạ ơn, nhưng những lời vừa tự nói khi nãy, vì việc Ba Tư đổi người mà trở thành giống như mây bay khói tan rồi.

Lý Uyên ra chỉ thị, âm thanh báo hiệu trận đấu tiếp tục hiệp mới vang động khắp Hoàng Quân quảng trường.

Hội này hai bên đối sân, bên Lý phiệt là cầu môn phía tây, bên Ba Tư là cầu môn phía đông.

Mã cầu để ở vị trí vòng tròn nhỏ chính giữa sân đấu, hai bên bày bố trận ở hai bên đông tây sân đấu.

Trạch Hỷ Nã đại công lớn tuổi nhất, khoảng ngũ lục tuần, có điều tuy già nhưng rất cường tráng, thân hình thẳng như thiết tháp, bộ râu rậm rạp như một bàn chải thẳng đứng dưới cằm, song mục sáng quắc rất có thần, thần thái trầm ngưng, không cần vung cầu trượng cũng không ai không hiểu lão thuộc hàng cao thủ. Mai Nội Y là nam tử hán mạnh mẽ như hổ báo, tuổi chưa đến ba mươi, cơ thể rắn chắc, tràn trề sinh lực, càng không thể coi thường.

Tiếng cổ vũ chợt dừng.

Quan xướng trừ báo tên những người mới của hai bên, Trạch Hỷ Nã và Mai Nội Y vốn đã là quan của vương triều Ba Tư, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại là ngự vệ tiểu quan, khiến cho hai người dở khóc dở cười, lại còn phải kính lễ với quan khách đang kính lễ vào bọn gã trên khán đài.

Ba tiếng trống nổi lên, mã cầu từ trong tay quan xướng trừ được tung lên không trung, Cáp Một Mỹ và Lý Nguyên Cát đã đợi sẵn chia làm hai bên cưỡi ngựa lao đến tranh đoạt, đồng đội hai bên cũng cưỡi ngựa đuổi theo, chuẩn bị tiếp ứng hoặc ngăn cản, tiếng võ ngựa vang lên rầm rập, ai nấy đều nín thở tập trung tinh thần quan sát sự tiến triển của trận đấu.

Lý Nguyên Cát và Cáp Một Mỹ cùng lúc lao đến, mã trượng lao đến mã cầu, hai người đuổi sát bên nhau, Lý Nguyên Cát không phụ hy vọng của mọi người, đoạt cầu trong tay, khống chế cầu.

Tiếng hoan hô vang lên ầm ĩ, cổ thanh chấn nhĩ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rút cục cũng là người mới, nhất thời không biết nên lùi hay nên tiến, chỉ có cách cưỡi ngựa phi về phía đông của sân.

Khắc Tát và Mai Nội Y phân làm hai bên tả hữu cưỡi ngựa phi tới, ngăn cản Lý Nguyên Cát, Lý Uyên lao tới tuyến phía Nam, từ bên ngoài tiếp ứng Lý Nguyên Cát, Ba Tư lão tướng Trạch Hỷ Na trước cầu môn phía đông quay ngựa phi về, thần thái bình tĩnh ung dung.

Lý Nguyên Cát bị chặn đường, chuyển cầu cho Lý Uyên, Khắc Tát và Mai Nội Y hai người phi ngựa đan chéo qua trước ngựa của Lý Nguyên Cát, giống như đang biểu diễn mã thuật vậy, khiến cho ngựa của Lý Nguyên Cát sợ hãi kêu to, thân người dựng lên, Mai Nội Y thuận thế lao về phía Lý Uyên, nhanh hơn điện xẹt, người xem đều hiểu rằng y có thể về kịp ngăn cản sự tiến công của Lý Uyên.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết chuyện không hay, bên Ba Tư về chiến thuật hay sự hợp tác đều trên bọn gã một bậc, không những phá vỡ sự phối hợp của Lý Nguyên Cát và

Lý Uyên, lại còn khiến cho Lý Uyên vào thế cô độc, chỉ có thể dựa vào chính mình để đẩy cầu vào lưới.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rút cục cũng là kẻ đã từng trải qua hàng trăm trận đấu, người trước huyết sáo, thấy Từ Tử Lăng liếc nhìn Cáp Một Mỹ đang lao về phía tây sân đấu, gã bên ngoài là cúi rạp người ôm bụng ngựa, bên trong lại là thi triển thuật "Nhân mã như nhất", cưỡi ngựa lao nhanh như tia chớp men theo biên bắc lao vội đến tiếp ứng từ xa cho Lý Uyên.

Lý Uyên vung long trượng, cầu bay lên không rơi về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng đã có khả năng tăng tốc ngựa lên đến cực điểm một cách đột ngột, thậm chí còn vượt qua cả cực hạn, khiến cho khắp sân tiếng reo hò vang dậy như sấm, người phía Ba Tư vẫn không lộ chút lo lắng nào.

Khắc Tát đang lao theo biên bắc lập tức thúc ngựa lao về phía đang tranh đoạt cầu, chưa biết cầu sẽ rơi vào tay ai.

Lý Nguyên Cát cũng khôn ngoan biết cơ hội đã đến bèn từ tuyến giữa lao đến cầu môn phía đông.

Khấu Trọng lúc đó bỏ qua hết mọi băn khoăn lo lắng, hết lòng phấn đấu, tự nhủ nếu Khấu Trọng ta không thể thắng bọn Ba Tư các người, sau này tên tuổi sao dám lưu truyền hậu thế. Giật cương thật mạnh, ngựa phi lên không trung, nhanh hơn một bước đón được cầu khi cầu chưa tiếp đất, đánh một quả, cầu như sao băng bay vụt qua phía trên Khắc Tát, độ chính xác đến mức không thể tin được, rơi ngay trước ngựa của Lý Nguyên Cát tầm chục bước, rất thuận tiện cho Lý Nguyên Cát đánh cầu vào lưới của đối phương.

Khán đài đông tây người người reo hò tán thưởng.

Lý Nguyên Cát vui mừng, giơ trượng đánh cầu, mã cầu hóa thành quả cầu ngũ sắc, lăn vào lỗ lưới.

Trạch Hỷ Na lao đến phía trước, cầu trượng vội đưa ra, ngăn cản cầu trước khi cầu kịp rơi vào lỗ, cách dụng lực của lão thật xảo diệu, cầu không những không bị bật vào gậy lao đi mà còn giống như được đánh đi, bay qua Lý Nguyên Cát lúc đó đang lao tới, và trước sự thất vọng của người xem, giơ trượng đánh cầu về phía Cáp Một Mỹ ở phía tây.

Mai Nội Y thấy vậy lập tức phi ngựa từ phía tây lên tiếp ứng.

Từ Tử Lăng trong lòng kêu khổ, vừa nãy là Lý Uyên một mình thâm nhập phía địch, bây giờ biến thành một chỉ mình gã thủ thành, nếu không bảo vệ được mã cầu, trù này thua là cái chắc.

Không còn cách lựa chọn nào khác, gã thi triển “Nhân mã như nhất”, lao về phía cầu rơi xuống.

Cú đánh của Trạch Hỷ Na quả thật xảo diệu, cầu rơi ngay phía trước Cáp Một Mỹ độ hai chục bước, trong khi đó Từ Tử Lăng ở bên trái Cáp Một Mỹ, cứ như thông thường thì Cáp Một Mỹ chỉ cần đứng tại chỗ là có thể loại Từ Tử Lăng ra khỏi phạm vi có thể tiếp cầu.

Ngay cả Lý Uyên và Lý Nguyên Cát trên sân cũng chắc mẩm sẽ thua, chỉ có Khấu Trọng hiểu rằng Từ Tử Lăng có bản lĩnh hoán cả sóng dữ.

- o O o -